

ÅRSMØDETALE 2021

I forsommeren blev jeg overrasket.

Jeg var i Strasbourg. Til plenarsamling i parlamentet, hvor kommissæren for indre anliggender, socialdemokraten Ylva Johansson, skulle tale for parlamentet.

I sin tale sagde kommissæren, at Europa ikke længere befinder sig i en migrationskrise.

Ja, I hørte rigtigt: Europa befinder sig ikke længere i en migrationskrise.

Jeg kiggede mig omkring – for det virkede jo samtidig både forkert, skørt og totalt virkelighedsfjernt.

Der var ikke rigtig nogen – andre end mig og dem fra min gruppe - der virkede overraskede den aften.

Men man kan desværre ikke løse problemer, man ikke anerkender findes.

Her har vi altså at gøre med en EU-kommissær, der har arbejdet med migrationspolitikken i over 2 år.

Hun har besøgt EU's medlemslande for at tale med parlamenter og ministre om indvandring, om grænser og om alle problemerne, det giver. Hun har set flygtningelejre. Hun har besøgt Frontex. Hun har været det hele igennem. Og hendes konklusion var: Vi befinder os ikke i en migrationskrise.

At man ikke anerkender de problemer, man kan se med det blotte øje, virker simpelthen fuldkommen grotesk. Indvandringens bagside giver Europa slagside. Vi ser det særligt i de store byer og i forstæderne over det meste af Vesteuropa: Social kontrol, utryghed, kriminalitet, banders hærgen, undertrykkelse af særligt kvinder og piger.

I Frankrig tilmed så galt, at en stribe meget højtstående officerer fra hæren var ude og advare om risikoen for borgerkrigslignende tilstande i dele af landet.

Vi ser det i Sverige, hvor kriminelle klaner kører løbet i nogle dele af forstæderne og storbyerne.

Vi ser det i hele Vesteuropa.

At man som EU-Kommission ikke ser det, er ikke bare letsindigt. Det er utilgiveligt. Historien vil dømme det hårdt. Når det handler om noget så vigtigt som migration, så kan vi ikke regne med EU – kun med os selv, hjemme i vores egne lande.

Men én ting er, hvordan den nuværende situation ser ud.

Lad os så se på, hvad de rent faktisk vil gøre.

Det, de har på programmet, er:

Omfordeling af migranter mellem medlemsstaterne i forskellige modeller.

Og en tilbagevenden til Schengens oprindelige ide om åbne grænser.

Lad mig gøre det fuldkommen klart for alle:

Vi kommer aldrig – aldrig – til at acceptere en model, der omfordeler migranter i Europa mellem medlemslandene og fratager os vores nationale ret til selv at bestemme, hvem der må bo og opholde sig i vores eget land.

Vi kommer heller aldrig – aldrig – til at acceptere en model, hvor Danmark skal betale til EU eller andre EU-lande for at andre EU-lande måtte tage den del af migranterne, som EU ellers ville have tildelt.

Dels fordi vi ikke betaler for vores ret til, selv at bestemme, hvem vi lukker ind af migranter, som vi aldrig har inviteret eller ønsket.

Og selvfølgelig også fordi vi ikke kan have omfordeling i en union, der fastholder den fri bevægelighed. De mennesker, der søger mod Europa, ønsker jo ikke at ende i Rumænien eller i Polen. De vil til Danmark, eller Sverige eller Tyskland osv. Derfor

er ethvert forsøg fra EU's side på at gennemtvinge en omfordelingsmodel uspiselig for Danmark. Hvem siger i øvrigt, at der er nogen lande, der kunne tænke sig at tage migranter i det omfang, de måtte ankomme til Europa? Det er totalt urealistisk.

Og så løser modellen slet ikke problemerne. En omfordelingsmodel vil bare tilpasse Europa til en situation, som vi ikke kan være tjent med og som borgerne i de europæiske lande aldrig har ønsket sig.

For vi ønsker ikke at omfordele nogen byrde – vi ønsker at bremse den.

Vi ønsker stærke grænser, hvor folk, der ikke skal ind i Europa bliver holdt aktivt ude.

Vi ønsker sikre grænser, hvor folk, der vil skade Europa, ikke kan komme ind. Ja, vi virkeligheden ønsker vi os jo bare et helt normalt Europa.

Et normalt Europa, hvor politikerne beskytter vores grænser og levevis fremfor at vende bedetæpperne mod menneskerettigheder, godhedsindustrien og den politiske korrekthed.

Europa kan ikke holde til masseindvandring, multikultur eller alle de dårligdomme som folkevandringen fra islamiske lande fører med sig.

EU's rolle i alt det her, gør ikke EU til en del af en holdbar langsigtet løsning – det gør for en stor dels vedkommende EU til en del af problemet. Det går selvfølgelig ikke!

Det er også derfor, at jeg er stolt over, at repræsentere et parti, der har gjort det fuldkommen klart for danskerne, at vi skal ud! At vi ikke kan være i et projekt i længden, der vil tage vores frihed og selvbestemmelse fra os. Det kan vi ikke være tjent med.

Jeg ved, der måske stadig sidder nogen i salen, der tænker: Kan det der EU-projekt ikke rettes og reddes? Kan det måske ikke blive bedre om nogle år? Skal vi overhovedet ud? Til dig, der sidder og tænker det, vil jeg sige: Jeg har været dig. I mange år har jeg troet det samme. Men efter at jeg selv har oplevet systemet – nu i over 2 år, er jeg blevet overbevist modstander.

Men det her er naturligvis et parti, hvor der både kan være plads til skeptikere og modstandere – og hvor vi mødes i en alliance, der vil det bedste for vores land. Så til dig, der stadig er skeptisk, men ikke er nået til den samme konklusion som jeg: Jeg vil arbejde dag og nat for at overbevise dig om, at kritik og skepsis overfor EU ikke er nok i længden. At der skal mere til. Og helt ærligt: Jeg mener, briterne traf den rigtige beslutning med Brexit. Jeg drømmer om at Danmark tager samme beslutning en dag i fremtiden!

Jeg rejser imellem to verdener. EU-systemet og virkeligheden her i Danmark.

Med tanke på, hvad der i aviser og medier har været sagt om mig og andre hovedbestyrelsesmedlemmer, har jeg egentlig set frem til at tale for jer i dag. Og jeg vil tilbage og tale om det emne, der er vigtigt – måske det vigtigste – for mange af os: Indvandring.

Nogen har åbenbart ment, at jeg skulle være blød på indvandring. Jeg tror – nej, jeg ved – at der vil blive slået en høj latter op, hvis nogen havde hørt om de skrivelser i Bruxelles.

Jeg, der på udvalgmøderne sidder og taler om indvandringens konsekvenser. Om islam. Om den australske model, jeg gerne ser gennemført.

Eller om, hvordan vi skal håndtere fremmedkrigere og islamister.

Der er formentlig rigtig meget, man kan kritisere mig for. Vi er jo bare mennesker alle sammen. Men hvis der er noget, hvor jeg véd, er forkert, så vil det være at kritisere mig for at give efter for indvandringen eller lukke øjnene for dens konsekvenser. For det kommer ikke til at ske. Ikke i dag. Ikke nogensinde.

Da jeg meldte mig ind i Dansk Folkeparti, så var det på grund af to ting. Udlændingepolitikken og Pia Kjærsgaard.

De andre partier, tilbød hverken svar eller realisme på de voldsomme problemer, som Danmark stod overfor. Dengang var det kun DF og Pia, der tog det her vigtige tema op. Tak for det. Uden DF, uden Pia, havde Danmark været som Sverige i dag. Jeg synes, vi har gjort en positiv forskel. Det er DF's fortjeneste alene.

Jeg har stadig tillid til, at den udlændingepolitik, der har båret det her parti, er god. Så god, at jeg stadig tror på den og tror på det projekt, jeg som meget ung meldte mig ind i. Jeg tror på partiet, politikken og baglandet. Det gør jeg uanset, hvad andre måtte tro og mene – og det er derfor, at jeg står her i dag.

Udlændingepolitikken er stadig det vigtigste tema for mig.

Den stramme udlændingepolitik angribes fra forskellig side i debatten.

Men nu er en ny og skræmmende modstander er dukket op, hvis magt, jeg for alvor fik øjnene op for i Bruxelles.

For et par år siden – og før Corona – havde jeg en sælsom oplevelse i Bruxelles. Udvalget, der arbejder med migrationspolitikken, havde møde. Venstrefløjen havde inviteret en ung pirat fra Tyskland, som med sit skib sejlede migranter til Italien. Det gik godt for hende for en tid – indtil den daværende indenrigsminister Matteo Salvini besluttede sig for at lukke havnene for skibe, der medbragte migranter. Italienerne havde mistet kontrollen og fået nok – og det ville regeringen tage hånd om.

Det medførte et ramaskrig. Hvad i alverden tillod Italien sig dog? Komme her og tro, at man som land havde ret til at forsvare sine egne grænser? Det syntes, at være reaktionen fra et fortørnet EU-system og fra de politisk korrekte.

Da denne pirat efterfølgende blev inviteret til at tale i Europa-Parlamentet blev hun klappet ud af udvalget. I omkring ét helt minut modtog hun stående klapsalver fra det udvalg, hvis opgave det burde være at sikre Europa.

De migranter, hun medbragte til Italien, var i øvrigt for en dels vedkommende grove kriminelle.

Det var ikke kun politikerne, der hyldede den tyske pirat.

Det vart også for en stor dels vedkommende såkaldte NGO'er.

Non Governmental Organizations. De har gigantiske pengetanke og kommer med en enorm styrke og magt over for politikere, borgere og medier. Men ofte er de slet ikke så uafhængige eller så non governmental, som man skulle tro, eller de giver udtryk for. Ofte er de for en meget stor dels vedkommende dybt afhængige af finansiering fra offentlige myndigheder, fra EU eller fra de selvsamme regeringer, de hævder sig uafhængige af.

Vi finansierer altså selv – igennem vores skat – en stor del af godhedsindustriens talende klasser. I EU-systemet alene kanaliseres massive pengestrømme hvert år videre til NGO'erne og til tænketanke osv.

Mangfoldigheden blandt disse er stor. Jeg vil bare nævne ét eksempel på en tænketank, der hedder Seta. Seta er kendt for at udgive rapporter fra et pro-tyrkisk synspunkt –

betalt af såkaldte førtiltrædelsesmidler, som Tyrkiet får for at gøre sig klar til at blive medlem af EU. Seta kritiserer EU's lande.

De betegner fx Danmark som et land med krænkende holdninger, der har ændret sig fra et demokrati til et etnokrati. Deres rapporter er dybest set ét stort frontalangreb på den del af Europa, der ønsker at beskytte vores kontinent bedst muligt. Vi betaler altså – med vores skatte kroner – for alle mulige projektmagere, der i dén grad tilsviner vores værdier for vores egne penge.

Det har skræmt mig, hvor meget magt tænketanke, NGO'er og alverdens projektmagere i virkeligheden har. Og det har skræmt mig, at det er borgernes skatter, der bruges til at holde hele cirkuset i gang.

Mange af disse NGO'er har – efter min mening – et klart overlap med en anden politisk bevægelse, der i disse år går sin sejrsgang igennem Europa og hele Vesten. For i Vesten er vi desværre modtagelige ofre, for nye politiske strømninger.

I Vesten har vi, efter min mening, i alt for høj grad tabt troen og tilliden til os selv, vores egne værdier og glemt de enestående resultater, vi har opnået. Danmark – og mange andre lande i Europa – er faktisk blandt nogen af verdens bedste samfund.

Det bør gøre os stolte. Ikke flove. Heller ikke hovne. Men absolut ikke selvhadende.

En ny totalitær bevægelse går i øjeblikket igennem vores del af verden. Forklædt som godhedens, retfærdighedens bevægelse, gemmer den som en trojansk hest, på et farligt indhold: Wokeness.

Da jeg var dreng grinede vi af svenskerne. Dér havde man stoppet med at sælge lakridser, der var formet som smukke afrikanske masker fra en svunden tid. Jeg havde

egentlig altid syntes, at de var så flotte, maskerne. Men nu blev de opfattet som krænkende og post-koloniale. Det var rigtig slemt, åbenbart.

Dengang grinede mange som sagt – inklusiv mig selv. Jeg tror ikke, nogen af os havde nogen som helst begreber om, hvad der var, der var i gang.

Nu er woke-bevægelsen ikke kun interesseret i udformningen af lakridskonfekt. Nu sætter den sit helt klare præg på vores hverdag, hvor den deler Vestens befolkning i kasser. Ofrene i den ene. Forbryderne i den anden. Minoriteter er ofre. Flertalsbefolkningen er onde. Faktisk kan vi – der er flertalsbefolkning - slet ikke sætte os ind i det, må man forstå. For blot det, at vi er en del af en flertalsbefolkning slører vores blik for andres oplevelser eller ophav. Vi får at vide, at Vestens kolonifortid er skyld i både vores rigdom, men også i andres ulykke. At vi – der hverken har haft slaver, måtte sympatisere med kolonifortiden eller noget som helst andet – stadig moralsk skal stå på mål for fortidens handlinger og forbrydelser. Det er ren identitær arvesynd. Det går ganske enkelt ikke.

Imens denne bevægelse går sin gang i Vesten, væltes statuer, film og bøger redigeres om, sågar fugle skifter navn i Sverige for ikke at støde nogen. Og det er kun begyndelsen. Den bevægelse, der bl.a. eksponerer dens holdninger i Danmark, opdelt sågar folk til deres demonstrationer efter netop race.

Selvom bevægelsen for en dels vedkommende har sit ophav i det amerikanske, har den ikke lyttet til en af de største amerikanere i nyere tid: Martin Luther King, der i sin tid, havde en helt anden drøm end opdeling og fremmedgørelse, men tværtimod en smuk drøm om, at hans børn en dag ville leve i en nation, hvor de ikke ville blive bedømt på farven i deres hud, med på indhold og karakter, som han udtrykte det.

Den bevægelse, der nu går igennem Europa, vil det modsatte, af den smukke drøm, King drømte for mange år siden. Den vil sætte folk i bås med kollektive rettigheder alt efter, hvem man er født som – snarere end den, man bestræber sig på at være eller at blive. Den dømmes ikke folk på handlinger, men på ophav. Ikke på karakter, men på nedarvet skyld.

Denne bevægelse står for ufrihed. For en gammeldags tænkning, hvor ingen af os, kan sætte os over, hvem vi er eller hvordan vi ser ud. Hvor mennesker ikke kan forandre sig. Og hvor den enkeltes ret til ikke at blive krænket overskygger alles rettigheder til at sige, hvad man tænker, tror og mener. En sådan bevægelse skal modsiges. For dens indhold er farligt, totalitært og anti-vestligt.

Det kræver en enorm stamina og sige nej. Sige fra.

Men det krævede også enorm styrke at sige fra i 80'erne og 90'erne over for den katastrofale politik, de andre partier førte sammen på udlændingeområdet. Tiden er kommet til, at vi sammen tager denne vigtige kamp op, som jeg tror, bliver fuldkommen definerende for fremtidige generationer.

Tiden kommet til, at vi tager nogle lige så modige valg, som Pia, Søren Krarup, Mogens Camre og Jesper Langballe gjorde i sin tid. Jeg tror, at det er noget, vi er nødt til at gøre. Vi er partiet, der står fast på normaliteten og løser almindelige menneskers rigtige problemer – vi skal stå imod woke-partier eller bevægelser, der netop skaber problemer for almindelige mennesker.

Så vil jeg til sidst sige tak til Kristian Thulesen Dahl.

Indrømmet. Da jeg blev spidskandidat og valgt til Europa-Parlamentet kan man måske godt sige, at det ikke var det, der stod allerhøjest på listen.

Nu er der gået over to år siden valget. Jeg har arbejdet hårdt på tingene, jeg har gjort mit bedste. Det er mit klare indtryk, at det er gået okay.

Men udover mit sådan faste arbejde, har jeg også haft god tid til at se de andre europæiske partier, der ligner os, efter i sømmene. Hvordan gør de? Hvordan virker deres organisation? Hvordan skaber og udvikler de talenter? Hvordan organiserer de deres kampagner, deres politikudvikling, deres sociale medier? Sådan kunne jeg blive ved.

Lad mig sige det sådan: Det har været utrolig lærerigt!

Det, jeg har set, fylder mig med håb på DF's vegne.

Og det har fyldt mig med inspiration, som jeg håber at kunne bruge i fremtiden – og hvis vælgerne vil – i Folketingsgruppen.

De mange ting ville jeg aldrig have oplevet eller tænkt over, hvis jeg ikke, som relativt ung var kommet til Bruxelles. Nu er der gået noget tid, og nu håber jeg, at vælgerne giver mig en billet tilbage igen, sådan som jeg håber.

Til sidst er der bare at sige et stort tak til alle jer, der dagligt tager en tørn for partiet i bestyrelserne, byrådene, regionerne, i DFU eller på anden måde gør en indsats for, at Dansk Folkeparti fungerer. I er det lyspunkt, man kan glæde sig over, på dage, hvor det ser svært ud. I har skullet lægge ryg til mangt og meget igennem de seneste år. Men I er holdt ud, og det vil jeg gerne takke jer for. Jeg har stor respekt for jer. Og jeg er stolt over at kæmpe side om side med jer – næste gang ved kommunal- og regionsrådsvalgene, hvor jeg selvfølgelig vil gøre alt, hvad jeg kan, for at sikre, at flest muligt af jer bliver valgt og kan føre en god DF-politik i vores byråd og regioner.

Tak for ordet.